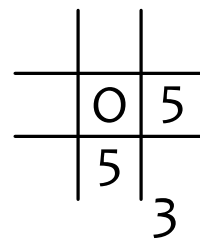

Dopravní výchova

Opětné setkání

Béda se odrazil od lavičky, šlápl do pedálu a vyrazil přímo na východ. Značky už uměl poznávat. Velkou světelnou křižovatkou projížděl vždy dost rychle. Věděl, že může, protože byl na hlavní! Řidič přijíždějící z jihu hodlal na světelné zatočit vlevo. Řidič protijedoucího vozu věděl, že má před odbočujícím přednost. Oba měli zelenou. Béda byl mlád, ale zelenou neměl. Přesto se vrtil do křižovatky. Poslední věcí, kterou Béda zahlédl, byl zděšený výraz severana v očích. Náraz do zadního kola Bédu vytočil a po krátkém letu vzduchem narazil do jižního vozu. Skřípění brzd, studený pot na čele, tvrdý náraz do skla. Kolo nadranc, Béda namaděru.

Nejen rupnutý nárazník

Vůz jel přímo na západ, světla křižovatky zářila pár metrů před ním. Pan Pověřivý měl řidičské oprávnění teprve krátký čas. I přesto věděl, že se domů dostane z obou odbočovacích pruhů. Který zvolit? Kam se vydat? V levém horním rohu křižovatky seděla černá kočka a to rozhodlo. Pravý pruh byla jasná volba – odbočil vpravo. Projel stovkou stopkou, opět vpravo. A další značka. Tentokrát si byl značkou tvaru kosočtverce naprosto jistý: „vrať se na hlavní cestu.“ Zařadil tedy zpátečku a perfektně kopíroval svou dosavadní jízdu. Světelnou křižovatkou už však prosvištěl rovně. Pod koly uslyšel malé lupnutí a kolem okna mu prolétla černá packa. Věděl, co se právě stalo. Zděšen stále couval a zapomněl, jak zastavit. Na křižovatce typu T si vzpomněl, že umí zatáčet a téměř neovladatelný vůz ztrhnul na východ. Kdo ví, kde by jeho zběsilá jízda skončila, kdyby jeho (životní) cestu neukončil právě projíždějící nákladní vlak s třinácti vagóny.

Nissan Micra

Panu Křupkovi bleskly hlavou dveře odboru dopravy a nečitelná fotografie na řidičáku. Stál před značkou, kterou viděl prvně v životě. Červený trojúhelník směřující vzhůru, na něm černá stočená šipka vlevo. Měl pocit, jako by na něj ta značka významně zdvihala obočí. Zdvihnul na ni obočí také a vyrazil. Cesta nebyla klidná dlouho. Vjel totiž na kruhový objezd v protisměru. Opustil jej hned první odbočkou vlevo. Pán v klobouku na zebře mu klidu nepřidal. A další červený trojúhelník. Jenže prázdný a směřující dolů. Jasný signál prudce odbočit vpravo. Minul značku důvěrně známého tvaru – přece jen s manželkou měli kvalitní vztah – jen ta černá čárka na něm nebyla tam, kde ji obvykle vídával. To ho zcela rozhodilo a začal přemýšlet, jak je to možné. Rozhodl se zuby nehty držet přerušované bílé čáry. Jenže ta z ničeho nic ustala. Šok, zděšení, blikající modrá světla na konci tunelu. Poslední, na co myslel, byla ta špatně natočená černá čárka.

Žlutá barva

Lojza byl romantik každým coulem. Sedával už několik let každé ráno na lavičce pod stromy a sledoval východní stranu. Čekal na Slunce, na jeho teplé paprsky a jiskřivý jas. Nebylo mnoho jiných radostí, které tomuto bezdomovci zůstaly. Kdyby jen věděl, co ho dnes čeká... Z polospánku ho vzbudily vzrušené hlasy. Otevřel oči a přímo před sebou spatřil dvě auta. Jediné, co mu připadalo zvláštní, bylo, že vozidla stála uprostřed cesty. Dva muži stáli před svými vozy a něco si předávali. Omšelému starci na lavičce nevěnovali pozornost. Poté, co předání dokončili, si podali ruce a vyrazili na cestu. Jeden mířil na jih, druhý na sever. Lojza ještě stačil zahlédnout, jak své balíčky v zatačkách rychle rozbalují. Něco nebylo v pořádku. Bylo jasné, že se vzájemně chtěli podvést. Oba muži se shodně rozhodli zatočit na světelnou křižovátku. Pak už Lojza slyšel prudké brždění obou aut před světly semaforu. Viděl, jak stojí proti sobě s namířenými zbraněmi, asi 20 metrů naproti sobě. Výstřely třeskly současně. Dva malé obláčky kouře, jedna dutě znějící rána dopadajících těl. Žluté paprsky Slunce dopadly na vousatou tvář vyděšeného muže...

Nezvyklé parkování

Paní Zakroužilová jezdila po kruhovém objezdu už drahnou chvíli nevědouc, kudy dál. Nebyla zrovna příkladem rozhodné ženy. Silná bouřka její nejistotu ještě více posilovala. Během čtvrtého obkroužení uviděla velmi jasný blesk, který udeřil přímo do stromu napravo od jejího auta. Strom padl paní Zakroužilové přímo před vůz. Bez zaváhání dupla na brzdu. I když auto ubrdila jen tak tak, byla nesmírně šťastná. Zastavit auto bylo v jejím životě jedno z mála samostatných rozhodnutí.